

En plats där tiden står stilla - Kåseri från café och tehuset Berget.

Det är den varmaste dagen sedan julafton, när jag slår mig ner vid mitt bord på Bergets café och tehus. Trots det är snödrivorna utanför fönstret höga. Jag befinner mig på ett gammalt mysigt café med lågt i taket och gamla möbler. Cafét består av två hopbyggda hus med flera små vrår och rum, där man kan sitta i en skön fåtölj eller sjunka djupt ner i en soffa. Jag sitter på nedervåningen i rummet precis bredvid ytterdörren, så att jag lätt kan spana in alla gäster, som kommer. Jag har köpt en söt pecan- och kolapaj, och till det dricker jag ett te med det charmanta namnet "*Mysiga stunder*". Pajen är vackert upplagd med en apelsinbit och en stor klick grädd med ett citronmelissblad. På tallriken finns ett fint spritsat mönster i jordgubbsrött och över hela härligheten ett tunt lager av florsocker. Det är gott och sliskt, och pajen slinker ner alldeles för fort. Jag ska arbeta med min hemtenta, som handlar om kreativitet och idéer, så det känns perfekt att sitta i en kreativ miljö som denna. Bredvid mig sitter två andra studenter, som arbetar med en uppsats. De diskuterar sin text, och det är svårt att inte låta bli att lyssna, när de pratar om olika metoder och teorier. Efter ett tag kommer de in på morgontrötthet och istället för vetenskapliga perspektiv, avhandlas djupsömn och sömncykler. Efter en liten stund lämnar de bordet och går. Jag sitter ensam ett bra tag, och det går lättare att både läsa och skriva. Jag passar snabbt på att fotografera alla detaljer jag kan se, och även föreviga mig själv.

Jag tittar runt i rummet, och nästan allt går i grönt. Grönbeiga mönstertapeter och gröna sammetstyger på fåtöljer och soffor. Här finns en matta i orientalisk stil och vita spetsgardiner på guldfärgade gardinstänger. Jag sitter vid ett mycket annorlunda bord vid ett fönster, vilket fungerar som en slags bokhylla. Bordet huserar många gamla böcker med nougatfärgade pärmar, som matchar min paj perfekt. "*Svenska folkets underbara öden*" handlar mest om det manliga släktet märker jag, när jag bläddrar i den. En bok, som heter "*Hon*" fångar mina ögon, men även den har fokus på ståtliga män. Jag ställer in boken igen och återgår till min hemtenta. Jag skriver så pennan glöder, medan jag "sippar" på mitt te.

Framför mig är väggen helt vit. Där finns inte ens en tavla. Det ser konstigt ut, eftersom väggen bredvid har hela tre tavlor. Jag funderar över den vita väggen. Vad ska den ge uttryck för? Har tavlan kanske ramlat ner eller har Ville Vessla varit där? Ni vet mästartjuven från böckerna om Ture Sventon. Ju mer jag tittar på väggen, desto mera stör mig tomheten. Kanske vill den påminna mig om, att livet är ett oskrivet ark, som ska fyllas. Men hur vet jag, vad just mitt ark ska fyllas med och varför finns det inga facit, som man kan få smygtitta i? Det skulle verkligen underlätta det hela. Jag smyger fram och undersöker väggen noga samt stryker försiktigt med min hand över den vita knaggliga putsen. Då kommer jag på det. Det måste naturligtvis vara en hemlig ingång, men det förklarar trots allt inte, varför väggen är helt tom. Jag börjar leta efter den dolda knappen, som ska öppna den gömda dörren. Var skulle man sätta en sådan knapp? Jag trevar runt ett tag i rummet, men försöket visar sig inte speciellt fruktsamt, och jag ger snart upp. Det slår mig, att man nog inte kan bli en duktig detektiv på en eftermiddag.

Två män kommer in med tre småbarn i åldrarna två till fyra år. De sätter sig i ett rum litet längre bort. Efter en stund tumlar barnen omkring i en hög på golvet. Hoppa, skriker och har hutlöst roligt. Det är, som ett litet minidagis. De har fått syn på mig, och den större pojken försöker skrämja mig med sina tigerverål. En av pojkarna tappar byxorna precis framför mig, men får lika snabbt på sig dem igen. Jag hinner tänka. Det var synd, att han inte var vuxen. Jag blir väldigt imponerad av pappornas otroliga lugn och kan inte låta bli att le litet smått, när den ena av papporna slår huvudet i det låga taket.

Efter att ha fyllt på min tekopp för tredje gången med vatten, behöver jag gå på toaletten. Den har fullt med tavlor med te- och kaffemotiv och det största skötbord, som jag hitintills sätt i cafésammanhang. Den ljusblå, fläckiga babyfilten ovanpå bryter helhetsintrycket. När jag återgår till mitt te, som nu har blivit blaskigt, kommer ett nytt par och sätter sig i den gröna sammetssoffan bredvid mig. Båda samtalar på engelska, men det hörs, att ingen av dem har det som modersmål. Även de pratar om studier. Jag lyssnar på ett halvt öra. De har ganska bråttom och försvinner efter en kort stund. Jag är åter igen ensam och istället för att sitta kvar och läsa, går jag ut i hallen och lämnar ett litet kryptiskt meddelande i gästboken.

Strax innan jag tänker packa ihop mina saker, kommer en liten tant in. Hon ser precis ut som Miss Marple. Författarinnan Agatha Christies skarpsinniga och frågvisa lilla dam. Hon sätter sig vid ett fönsterbord bredvid mig och nickar åt mitt håll. Jag fortsätter med mina anteckningar. Nästa gång jag tittar upp, sitter hon och sticker. Hon stirrar hypnotiserat mot den vita väggen. Jag hör hur hon mumlar *"mycket märkligt, jag undrar om..."*, men resten av meningen dränks i ljudet från en kopp, som splittras mot golvet. På väggen sitter en gammal klocka, som har slutat att slå. Jag tittar på den och tänker, att tiden verkligen står stilla i denna gamla atmosfär. Det är bara litet damm och spindelväv i hörnen som saknas. När jag kommit ut utanför huset och tittar upp mot fönstret, ser jag, att Miss Marple har försvunnit. "Vad konstigt" tänker jag, när jag stegar nerför den långa trappan ut mot nya spännande äventyr i min vardag.